

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6972 van 6 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Sierra Leonse nationaliteit, op 17 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2005.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 7 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CLAESKENS, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker, van Sierra Leonse nationaliteit, kwam op 20 mei 2000 het rijk binnen en vroeg de erkenning van de status van vluchteling aan.

Deze asielaanvraag werd definitief verworpen bij de bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 21 juni 2001 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 5 juli 2002 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2005 diende verzoeker een vestigingsaanvraag in functie van zijn Belgische echtgenote C. S. in.

Op 19 december 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4,3,c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

(...)"

2. Over de grond van de zaak.

2.1. Uit de uiterst vage bewoordingen van het verzoekschrift distilleert de Raad een eerste middel waarbij verzoeker de schending inroept van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en dat verweerder door zijn beslissing aan machtsoverschrijding heeft gedaan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004; R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (R.v.St., nr. 160.330, 20 juni 2006). Verzoeker betwist evenwel dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (*cfr.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de materiële motiveringsplicht betreft behoort het bij de beoordeling ervan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend gesteund op artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de Minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot vestiging te weigeren indien de voorwaarden tot die vestiging niet vervuld zijn. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de artikelen 2 en 41 tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 25 juli 2002 in de zaak VZW Beweging tegen Rassenhaat, Antisemitisme en Xenofobie tegen de Belgische Staat, en stelt dat het voldoende is om de identiteit en het huwelijk met een onderdaan van een lidstaat te bewijzen. Hij wijst verder naar een omzendbrief van 29 oktober 2002 die een uitzonderingsregeling heeft uitgewerkt waarna deze regeling niet alleen voor de echtgenoot van een EU-onderdaan maar ook voor de echtgenoot van een Belgische onderdaan geldt. Verzoeker houdt voor dat hij wel degelijk over een internationaal paspoort van de republiek Sierra Leone beschikte maar dat hij deze niet kon gebruiken omdat er bij vergissing een verkeerde geboortedatum in vermeld stond. Hij verwijst daarom naar een nieuw paspoort dat werd afgeleverd op 30 januari 2007 en stipuleert dat hij derhalve vanaf die datum in het bezit is van een geldig en volledig paspoort. Hij verwijst bovendien naar zijn huwelijksakte en meent dus dat verweerder geen juiste toepassing van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet maakte.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie, in het door verzoeker geciteerde arrest "BRAX" (H.v.J., BRAX, C-459/99, 25 juli 2002), gesteld heeft dat "*...de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopingspunt hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld.*" Het Hof heeft voorts gesteld dat de gemeenschapsregeling dus niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten H.v.J., Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992 en H.v.J., Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker, van Sierra Leonese nationaliteit, zijn Belgische echtgenote in België wenst te vervoegen zodat niet kan ingezien worden hoe hij zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie, zou kunnen beroepen. De situatie van verzoeker wordt immers geregeld door het nationale recht en meer specifiek door de artikelen 2; 40 § 6 en 41 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die niet de nationaliteit bezit van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen, kan zich slechts beroepen op de voordelige bepaling van artikel 40 § 6 van de Vreemdelingenwet indien hij voor de binnenkomst in het Rijk, in toepassing van artikel 41 tweede lid van de Vreemdelingenwet, houder is van het document dat krachtens artikel 2 van deze wet is vereist. Uit het administratief dossier blijkt dat tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, wat door verzoeker in

zijn verzoekschrift wordt bevestigd. De Raad merkt op dat de verweerder slechts kan oordelen op basis van de gegevens die hem tijdig ter kennis worden gebracht en aldus geen rekening kan houden met documenten die niet of slechts naderhand worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de omzendbrief van 21 oktober 2002, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 oktober 2002, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, merkt de Raad op dat uit deze omzendbrief, die werd opgesteld naar aanleiding van voornoemd arrest BRAX, blijkt dat het opzet van de Minister zich beperkt tot het aangeven op welke manier sommige wettelijke en reglementaire bepalingen moeten worden geïnterpreteerd. Voormelde omzendbrief bezit geen enkele verordenende kracht en bindt uiteraard de rechter niet. Verzoeker toont niet aan hoe deze omzendbrief op regelmatige wijze aan de desbetreffende wettelijke en reglementaire bepalingen dwingende regels kan toevoegen en hoe de daarin vervatte onderrichtingen afdwingbaar kunnen zijn. De verwijten die verzoeker formuleert ten aanzien van de bestreden beslissing in zoverre zij gesteund zijn op de schending van deze onderrichtingen zijn derhalve niet dienend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel werpt verzoeker op dat de redelijke termijn in bestuurszaken dient in acht te worden genomen. Hij betoogt dat hij op 23 december 2005 een verzoek tot herziening heeft ingediend en hij gedurende twee jaar in de onzekerheid bleef omtrent zijn verzoek tot vestiging.

Verzoeker toont geen belang bij de ontwikkeling van zijn middel. Vooreerst wordt vastgesteld dat een beslissing werd genomen binnen de maand van de aanvraag. Verder merkt de Raad op dat uit een eventuele overschrijding van de redelijke termijn ingevolge de duur van de procedure (na het indienen van het verzoek tot herziening tot op heden) niet kan voortvloeien dat aan verzoeker een recht op vestiging wordt toegekend. Verzoeker maakt niet aannemelijk welk belang hij heeft bij het aanvoeren van dit middel vermits hij geen voordeel aantoot.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.